

VIITORUL ROL

LIVIA BABA

Pregătită, inițial, pentru altă profesie, Livia Baba s-a simțit irezistibil atrasă de teatru și, la vârsta de 35 de ani, fără complexe, urcă pe scenă, înfrângând prin proba talentului scepticismul celor ce o priveau ca pe o intrusă. Temperamentul exploziv, forța de caracterizare psihologică i-au înlesnit o ascensiune rapidă, Livia Baba devenind, în câțiva ani, ceea ce numim „cap de afiș”.

Începîndu-și cariera la Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani, actrița joacă un timp pe scena din Tîrgu Mureș, fixîndu-se, din 1965, la Teatrul de Stat din Sibiu. Dintre rolurile ei, spicuim : Solange (*Mașina de scris* de Jean Cocteau), Menajera (*Rosmersholm* de Ibsen), Margareta (*Richard al III-lea* de Shakespeare), Miss Prism (*Bunbury* de Oscar Wilde), Kira-Xenia (*Dealul cu fîntină* arteziană de Yanniss Ritsos), Oenona (*Fedra* de Racine), Mama (*Neînțelegerea* de Camus), Doamna Clara (*Vlaicu-Vodă* de Davila),

Anca (*Năpasta* de I. L. Caragiale), Bunica (*Stana* după I. Agârbiceanu — rol care i-a adus un premiu de interpretare la Festivalul național de teatru — 1967), Aneta Duduleanu (*Gaițele* de Al. Kirîțescu), Domnica (*Viața unui artist*) și Katy (*Sîngele*) de Horia Lovinescu, Tereza (*Viața e ca un ragon?* de Paul Everac). Impunătoare în roluri de tragedie și dramă, Livia Baba e la fel de expresivă în comedie, cucerind publicul prin inteligență și grație comică, prin fantezia improvizăției.

În piesa *Broasca festoasă*, semnată de tînărul romancier Mircea Săndulescu, debutant în teatru, și în regia lui Sergiu Savin, Livia Baba va interpreta rolul principal: Ileana.

„În fața fiecărei «partituri» noi, încerc o teamă, la gîndul că mă aflu în fața unui om al cărui destin trebuie să mi-l asum. La primele lecturi cu piesa *Broasca festoasă*, am fost puțin derutată. Treptat, însă, am descoperit că există un curent subteran care leagă acțiunile colaterale, în final rezultînd ideea-pivot: refuzul singurătății. Personajul Ileana ne reamintește că există oameni pe lingă care se trece uneori cu indiferență; după cum există oameni care posedă acea rară calitate de a dăru, care au acea aleasă aspirație de a fi, nu *utili*, ci *necesari*, ca aerul, ca apa. Și, aceasta, nu din dorința de a primi ceva în schimb, ci din credința că, neputînd alina suferințele întregii omeniri, pot fi necesari, cel puțin, unui om.

Nu știu cît voi reuși să realizez, în final, din ceea ce mi-am propus, la intensitate emoțională a celor mai bune repetiții, dar convingerea cu care lucrează echipa formată din Anca Neculce-Maximilian, Kitty Stroescu, Geraldina Basarab, Dana Bolintineanu, Mircea Hindoreanu, Nicu Niculescu, Nicolae Călugărița și regizorul Sergiu Savin îmi dau siguranța că vom realiza un spectacol care va vorbi sensibilității, uneori ascunse, a spectatorilor noștri”.

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

(Continuare de la p. 15)

Revista „Era socialistă” publică, în numărul 2/1980, un incitant articol semnat de Valentin Silvestru: „Aspirația spre calitate și oscilațiile ei în viața teatrală actuală”. ● De citeva numere încoace, „Tri-

buna” publică o anchetă privitoare la cele mai bune (zece) spectacole ale deceniului opt. Ancheta promite să furnizeze material copios unui comentariu privind unitatea de vederi a criticilor. ● Faptul că o parte dintre abonații la „Tribuna” nu primesc re-

vista se explică prin stralungul gros de zăpadă care s-a așternut peste munți, ne asigură Ion Cocora. ● După recitalul literar-muzical Cîntecul păunului de aur, realizat de I. I. Bercovici după versurile poetului Ițic Mangher, la Teatrul

VIITORUL ROL

ION FOCȘA

Elev al marilor actori și profesori Ion Munolescu și V. Maximilian, Ion Focșa (promoția '47—'48) a jucat, încă din anul II de conservator, pe scena Teatrului Național din București, în piesa lui Miron Radu Paraschivescu, *Asta-i ciudat!*, în regia lui Tudor Mușatescu. Debutul i-a fost de bun augur. Trecând prin trupele teatrelor „Muncă și voie-bună”, „Mic”, „Nostru”, „Comedia”, a avut prilejul să lucreze sub îndrumarea lui Victor Ion Popa, a lui Aurel Ion Maican, a lui Ion Șahighian, a lui Sică Alexandrescu, a Mariettei Sadova; în 1950, îl găsim în grupul actorilor care pun bazele Studioului actorilor de film „C. I. Nottara”; în 1955, participă la înființarea Teatrului de Stat din Galați, al cărui animator era regretatul Crin Teodorescu; din 1958, se statornicește la Teatrul „A. Davila” din Pitești. După o activitate artistică de 35 de ani (peste 130 de roluri), vedem că

actorul Ion Focșa s-a dedicat în special dramaturgiei originale contemporane. Atrăs de arta punerii în scenă, el a obținut două dintre premiile Galei recitalurilor de la Bacău, ediția 1978, pentru poezia 1907 de Dominic Stanca. În această stațiune, semnează regia *Casei cu două fete* de Mircea Ștefănescu.

În cunoscuta dramă a lui Arthur Miller *Moartea unui comis-voiajor*, Ion Focșa va interpreta rolul lui Willy Loman.

„Willy Loman e o piatră de încercare în cariera oricărui actor. Trăiește bucuria împlinirii unui vis orgolios, de mult nutrit, dar și a colaborării cu regizorul Costin Marinescu, care, prin stilul său de lucru, îmi dă certitudinea unei izbizi. Piesă devenită clasică, *Moartea unui comis-voiajor*, din punct de vedere al tehnicii dramaturgice, poate, depășită, vorbește în continuare sensibilității noastre, prin destinul eroilor ei.

Obscurul comis-voiajor care, și atunci când a fost învins, și-a păstrat speranțele într-o viață mai bună, este negreșit victima condițiilor sociale și a «visului american». Dorind să evadeze din realitate, și-a construit o existență bazată pe iluzii, pe neadevăruri; prinzându-se în capcana autoamăgirii, a ajuns în imposibilitate de a discerne iluzia de realitate. Willy Loman e un mare caracter slab, un uriaș personaj «mic», căruia încerc să-i descifrez mobilurile și contradicțiile.

Realizând imensa decepție și prăbușirea iminentă a bătrînului Loman, Linda, soția sa, schițează, din numai câteva cuvinte, un veritabil portret al lui: «Nu spun că Willy Loman este un om mare. N-a cîștigat niciodată mulți bani. Numele lui n-a fost niciodată în ziare. N-are nici cel mai frumos caracter de pe lume. Dar este o ființă omenească și se întâmplă cu el ceva groaznic. Nu trebuie lăsat să cadă în groapă ca un câine bătrîn, trebuie să i se dea o mînă de ajutor!».

Maria Marin

telex-„teatrul“•telex-„teatrul“•telex-„teatrul“

Evreiesc de Stat se repetă
Într-un ceas bun, revistă
de Harry Eliad, Alexe
Marcovici și B. Friedman.
● Revista „Arta” nr. 5—6/
1979 publică foarte intere-
sante studii despre sce-
nografie. Materialele sînt
bogat ilustrate. Merită s-o
citiți. ● Corespondenta
noastră voluntară Elisabe-

ta Munteanu ne informează
că între Institutul de
teatrul din București și cel
din Tg. Mureș au loc frec-
vente schimburi de expe-
riență. De curînd, un grup
de studenți bucureșteni au
fost oaspeții tîrg-mureșe-
nilor și au putut vedea la
lucru clasele de actorie
ale profesorilor Constantin

Codrescu și Ileana Burla-
cu. ● Alexandru Colpacci
a plecat în R. P. Polonă,
unde urmează să pună
în scenă D-ale carnavalului
de I. L. Caragiale. Ce bi-
ne ar fi dacă toți regizorii
români invitați peste ho-
tare ar pune în scenă pie-
se românești!

(Continuare la p. 92)